

Нека подражаваме на Господ, на светците, които Го обикнали, и да имаме любов. Той какво каза на нас, Неговите ученици, Неговите приемници, на нас, Неговите деца, които остави на земята? Господ остави на земята Своето Тяло и Кръв, остави Църквата и какво е Църквата? Тялото Христово, ние сме Тялото Христово, ние конституираме Неговото Тяло на земята. Тоест, ако някой иска да види Христос в този свят, ако някой човек иска да види Христос в този живот, нас трябва да види и ние трябва да му покажем Христос. Какво каза Господ? „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си”. (Йоан 13:35) . Аз сега тръгвам, ще се възнеса на небето, ще ви изпратя Пресветия Дух, Който ще изобрази във вашите сърца Моят образ, другите ще ви виждат и ще виждат Мен; чрез вас Аз ще се трудя, вашите ръце ще бъдат Моите ръце, вашата уста ще бъде Моята уста, вашето присъствие ще бъде Моето присъствие, Аз съществувам и ще бъда сред вас. Но понеже хората, съседът ти, приятелят ти, жена ти, детето ти искат да видят с очите си не нещо неопределено, те ще виждат теб, а чрез теб ще виждат Мен. Можеш ли да Ме показваш?

Можеш ли да показваш Христос? Как, Господи, ще Те показвам? Тоест какъв да бъда, за да показвам Христос? - като се научиш да обичаш

.

Господ не ни остави, за да се объркаме, не ни каза много неща, а малко и основни, малко и съществени, малко, които са ядрото, което ще донесе всичко друго. Ако започнеш с това, Бог ще ти даде и всички други. И тъй, Господ каза: *научи се да обичаш и когато другите те виждат, че обичаш, ще разбират, че си Мой ученик и ще предават себе си на любовта (към другите)*

. Не можеш да не се предадеш на любовта, не можеш да не оставиш оръжията на земята, не можеш да не коленичиш, не може да не заплачеш, когато видиш някой човек,

който обича истинно докрай. Господ ни обикна докрай.

Някои изпробват другите да видят докъде стига тяхната любов и след това, като стане някаква дразга, единият казва на другия: видя ли? Ако ти се случи нещо пределно, там забравяш всичко. Ти казваше: Обичам те, обичам те!, но ето, направих нещо, което те нарани и ти се разочарова се и ме заряза. Господ ни обикна докрай. Каквото и да Му направим, каквото и да сме Му направили и ще Му направим, до свършека на света, едно не можем да Му направим: да спрем Неговата любов, която има към нас. Защото сърцето на Господ обича безкрайно, то е като слънцето, и не само като слънцето, защото слънцето на тази земя, слънцето на този свят, на тази вселена, ще угасне един ден, така казват учените, това слънце, което дава светлина на тази планета и живот и така ние живеем и съществуваме. Но любовта на Господ никога няма да угасне. Той обича всички нас.

Как може така да ни обича? Как можеш, Господи, да обичаш нас, хората, които сме толкова грешни? Това е едно недоумение. Как ни гледаш и ни обичаш и най-вече как ни обичаш, Ти, Който виждаш подробностите на нашия живот, не гледаш профила, добрата картина, която показваме пред другите хора, а виждаш моя вътрешен свят, виждаш нещата, които никой друг не знае, виждаш моите страсти, немощи, пороци, егоизъм, знаеш моето подсъзнание и съзнание? Можеш да стигнеш там, където не може да стигне най-съвършеният психоаналитик от този свят, който извлича от дълбините на съзнанието спомени, минали преживявания, такива неща. Господ знае това, което никой друг не знае. И повече от тези неща - в следгреховното състояние, което живеем извън рая, - са потопени в егоизма, страстта, порока, греха. Въпреки че Господ вижда всичко това - а не гледа външния профил, а нашата мръсотия - Той ни обича. Как така ни обича? Как Господ може да ни обича толкова много? Как Господ обикна Самарянката св. Фотини? Как? Тя имала пет брака, пет неуспешни брака, нейният живот бил трагичен, пълен провал, неуспех, тя била жена, която се унизила и унизила и други и не можела да обикне и да утвърди нейния дом; другите я виждали и я сочели с пръст. Господ обаче я обикнал. Добре, как я обикна? Как я доближи? Как я направи Твой приятел - вие сте Мои приятели – казва Христос. Не само св. апостоли, а и всяка душа, която иска да доближи Христос, става приятел на Христос. Как, Господи? И Христос казва: *обикнах и нея, защото не гледах петте брака, които е имала, петте неуспешни брака, а гледах надалеч. Вие, хората, имате склонността да ровите в миналото на човека, да дълбаете в неговата нечистота, да ровите в греха му, в това да се фокусирате. Аз имам друга склонност- божествена склонност, защото гледам по друг начин на нещата. Вие виждахте петте неуспешни брака, Аз гледах в бъдещето- към шестия брак, който щеше да склучи с Мен, с Жениха на нейната душа - Христос. Аз не я гледах каква беше през всичките предишни години, а каква щеше да стане в бъдещето, гледах я - както казват богословите - в есхатологичната перспектива на царството Божие. Гледах я просветлена, Фотини, преди да се просветли, обикнах я преди да се поправи* . Христос умря за нас, още когато

бяхме грешни. Преди да се покаем, преди да кажем съгреших! Христос те обича преди да кажеш: Прощавай! и затова ти казваш Прощавай! от голямо любочестие. От голяма трогване, от голяма човешина и любов и ти казваш: ама Господи, тази Твоя любов „троши“ моите кости, разтапя ме и Ти казвам: Благодаря! И Господ казва: *Аз не те обичам сега, когато Ми казваш: Благодаря! а те обикнах „бидейки под смоковницата преди Филип да те повика“.* Преди Филип да те повика, преди да получиш земни послания $\square$ от хора, че те търся. Търсих те преди всички и те обичах преди всички. Просто идва един времеви и $\square$ исторически момент, където $\square$ разбираш това, което Аз, Христос винаги чувствах към теб, винаги изпитвах в сърцето $\square$ Ми към теб . Това е красотата на любовта на Господ.

И така, Господ ни гледа във връзка с нашето бъдеще, а не с миналото. Господ гледа с надежда всяка душа, така иска да я гледа, както я е създал да бъде. Той ни създал да бъдем свети, да станем смирени, Негови близки, да сияем с Неговата любов, слава и блаженство. Той така гледа на нас, там поставя тежестта. Той гледа на нашите грехове като малки епизоди, като бели, като прояви на небрежност и не остава в тях, а гледа напред и с Неговата любов иска да спечели душите на всички хора.

Ти си истинската Светлина, която просвещава и осветява всичко. . . (Бог) иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината (1 Тим. 2:4). Това е любовта на Господ. Такъв е нашият Христос. Той не гледал Савел, а Павел. И когато виждал св. ап. Павел да пази дрехите на тези, които убивали с камъни св. Стефан, и тогава бил Савел, Господ знаел, че този човек ще съблече неговата дреха и ще даде всичко на Господ. Този, който сега държи дрехите на другите, които убиват с камъни св. Стефан, ще да даде не просто дрехите си, а душата си и вътрешното покривало - което покрива и скрива истинската картина на душата му - на Бога, ще принесе всичко на Него. Господ го обичал и се обърнал към него, защото Христос знаел, че всеки грешник, всеки блуден син, всеки лош е добър, дълбоко в сърцето си, и търси нещо, което не знае къде да намери. Той Самият е това, което търсиш, Той те доближава, обезоръжава и ти се предаваш. Така Господ гледал митаря, Закхей, обикнал го, защото другите го гледали като експлоататор, митар, лош, опасен, себичен човек, угнетяващ слабите, но Господ почувствал, че този човек има душа, която се нуждае от помощ, виждал един светец, виждал евангелиста Матей, виждал бъдещите светци, които щели да просияят чрез връзката с Него. Вижте превъзходната притча за блудния син. Христос я измислил. Само каква мъдрост има Христос и как знае дълбината и смисъла на бащинската любов, която ни яви, яви ни какво означава любов на Бога, Който Сам е любов! Именно Той е лицето от притчата, всъщност угоеният телец е Господ, Който жертвал бащата на блудния син, но Господ, понеже е единосъщен с Отца, също знае какво ще рече бащинска любов. Това е любовта, която имат Отец, Син и Свети Дух. Бог е Любов Бог Отец, но и Синът е Любов и Светият Дух е Любов. Любовта е свойство ($\iota\delta\iota\omicron\tau\eta\tau\alpha$) на Света Троица. Затова Христос, понеже е единосъщен Син на Отца, ни говори за

Покайвам се, обичам Те, връщам се

Написано от Архим. Андрей Конанос
Вторник, 13 Октомври 2015 11:51

тази любов, която толкова много познава, защото тя е Неговото свойство, свойство на Неговата божествена природа. Той ни говорил за бащата на блудния син, за да ни покаже колко много обича човека. Христос, Бащата, нашият Бог. И как се вижда тази любов? – от това, че когато неговият син, блудният син се върнал, не го оставил да говори, не го оставил да се защитава, не ровил в неговото минало, не му казал: ела сега, седни! Хайде, върна се. И тъй, седни сега да ти кажа аз! Приех те, но толкова години чаках този момент, чаках, да ти кажа моята горчивина, да изкарам моята болка, да ти кажа и аз моите оплаквания! Не. Нямам оплаквания, казва бащата, не искам да ровя в твоето минало, не искам да ми кажеш греховете, които си направил, за да те изложя. Ако искаш ти да ми кажеш как прекара, за да се покаеш и заплачеш, в друг момент - да. Но сега, когато се върна и те срещнах, аз само едно искам да ти кажа- обичам те! Нищо друго. И когато обичаш, не ровиш, не търсиш, не се връщаш в миналото, но живееш настоящето, бидейки осветлено от бъдещето - бъдещето на царството Божие, на любовта. И пред всичко това какво да говориш, детето ми, какво да ми кажеш? След като те виждам, виждам твоите дрипи, дрипите ти ми показват колко много си се изтерзал. Виждам твоето изморено същество, виждам нозете ти, които са се подули от вървенето към дома, виждам очите ти, които са изморени от злото и насълзени от плача. Е, това ме убеждава. Нашият Бог не е бог, който иска да ни види да се унизяваме пред Него и да изпита доволство от това. Той не иска да се унизяваме, за да се измъчваме, а иска да се смирим, за да се избавим, да придобием равновесие, да се разблокираме. И когато направим това, Господ ни казва:

Достатъчно Ми е! Аз това, исках ти да се успокоиш, а не Аз да изпитам удовлетворение. Аз за какво да изпитвам удовлетворение? Аз винаги съм удовлетворен, защото винаги те обичам! Искам да се успокоиш, да се помириш с Мен, със себе си, с твоето сърце, с целия свят. И сега, когато видях, че постигна тази цел, стигна този момент на покаянието, на любовта, започна отново да Ме обичаш, добре, продължаваме, изтриваме старото и започва нещо ново

. Колко е хубаво това - насълзените очи на блудния син излъчвали тези думи:
покайвам се, обичам те, връщам се!

Ако можехме да правим това в личния живот, ако правехме това в нашия дом, на работа, в офиса, където и да сме. Ние сме различни характери. Аз съм различен, ти, жена ти, детето ти, как ще съществуваме заедно? Как ще се научим единият да издържа другия? Как ще можем да се обикнем, след като понякога, казва някой, дори със себе си се не се разбирам, дори с червата си не може да се разбере, казвал той, как ще се разбереш с мене? Как можем да съществуваме заедно в любов? Как можем да простим на другия? Какво означава прощавам? Означава прощавам нещо лошо, което са ми направили и го изтривам. Но ако вземем етимологията на думата прощавам (συγχωρῶ

), тя означава правя място в мен, за да влезе и някой друг, оставям място в сърцето ми,

за да се побере и ти. Това е, правя ти място. Как някои стоят на едно пейка, но идва някой друг. На пейката седят трима и със зор се побира четвърти. И казваме:

Покайвам се, обичам Те, връщам се

Написано от Архим. Андрей Конанос
Вторник, 13 Октомври 2015 11:51

преместете се малко, за да се побере и той. И те го вмести, побират, приемат го, вземат го в тяхната компания, поставят го в тяхната дружина, обичат го. Това ще рече прощавам, правя място за теб в мен. Можеш ли това? Ако го можеш, ще живееш рая още на тази земя. Да можеш да прощаваш, да обикнеш, да направиш място за другия до теб. Понякога не понасяме някои хора и не можем дори да си помислим за тях, нито да се помолим за тях, нито ги искаме, а когато ги гледаме, не можем нито да ги съзрем, нито да им говорим. Да те попитам нещо. Този или тази, с която се скара преди няколко дена, или някой твой роднина, когато пишеш имена в църква за здраве, можеш ли да напишеш неговото името най-отгоре? Можеш ли? За здраве и просветление от Бога- раб Божий еди-кой си, и да се побере в този лист хартия и в твоето сърце, ум и мисъл, да се побере преди всичко това име, за което казваш, че не го понасяш и не можеш да го обикнеш? Не ти казах да му говориш, ако не можеш да го направиш, а напиши името върху листа хартия и го дай в църква. Това е една стъпка да стъпчеш този твой егоизъм и омраза.

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов

{comments off}